

skulle give Bevilling til alle hans kommende Eftermænd. Det er for meget forlangt. Administrationen gaar for vidt, naar den vil prøve paa at sætte sig op over Lovgivningsmagten, eller forlange, at den ikke skal behøve at bøje sig for de Bestemmelser, som findes i Lovene. Administrationens Uafhængighed inden for sit Omraade er en Ting, hvis Ønskelighed jeg ikke underkender. Og en stærk Administration er en Ting, som ingenlunde staar i Strid med et sundt og sandt, forfatningsmæssigt og parlamentarisk Liv. Tværtimod. Administrationen kan netop under parlamentariske Forhold ofte blive kun alt for stærk. Men een Ting fastholde vi, een Ting bliver det ufravigelige under parlamentariske som under andre Forhold, det er, at Administrationen staar under Lovgivningsmagten. En lovløs Administration anerkende vi ikke Ønskeligheden af.

Finansministeren (Scharling): Den Omstændighed, at der i dette Tilfælde er Enighed om, at den nuværende Formand for Bestyrelsen af Statsanstalten i hvert Tilfælde bør beholde den Løn, han hidtil har haft, er jo det bedste Bevis for, at det, der her er Tale om, ikke er et personligt Spørgsmaal, men et Principspørgsmaal. Hvorvidt min Forgænger, Finansminister Hørring, i Fjor, da Lønningsloven for Statsanstalten forhandlede, har glemte Loven af 1870, derom kan jeg ikke vide noget, men jeg anser mig for berettiget til at gaa ud fra, at han ikke har glemte den, men forstaaet den paa samme Maade, som den nuværende Regering har forstaaet den. At Lønningsudvalget har glemte den, kan derfor heller ikke have nogen Betydning; det havde da været rimeligt og naturligt, om den ærede Ordfører, som nu saa stærkt er kommen i Tanker om Loven af 1870, den Gang havde gjort Indsigelse imod de Oplysninger, som gaves i selve de Loven ledsagende Bilag om, hvorledes Administrationen vilde bringe den til Udførelse. Og der forholder det sig ikke saaledes, som den ærede Ordfører sagde, at der kun blev angivet, hvorledes det finansielle Resultat vilde blive, naar det fulde Honorar udbetaltes. Nej, det var udtrykkelig angivet, at de bestemte Personer, deriblandt den nuværende Formand, vilde faa det fulde Honorar udbetalt. Det er ganske rigtigt, at Administrationen maa være Lovgivningsmagtens Bestemmelser underkastede, men Lovgivningsmagten er ikke det samme som Folketinget, og naar der er Spørgsmaal om Fortolkning

af en Lov, saa er det Domstolenes Sag at fortolke; og er det en Lov, som Administrationen skal bringe til Udførelse, maa det i første Linie være Administrationens Pligt at udføre den efter sin bedste Overbevisning om, hvad Loven bestemmer under eventuel Rekurs til Domstolene. Men skal der gives en autentisk Fortolkning af en Lov, maa det være den samlede Lovgivningsmagt, som giver den, og ikke en enkelt Faktor af Lovgivningsmagten.

Ordføreren (C. Hage): Det forekommer mig, at det er et noget stærkt Forlangende at stille til mig, at jeg i Fjor skulde have stillet Forslag om, at Loven af 1870 ikke skulde finde Anvendelse i dette Tilfælde, naar det netop er min Mening, at Loven af 1870 bør finde Anvendelse her. Jeg vil for øvrigt slet ikke lægge Skjul paa, at jeg har ikke sat mig nøje ind i denne Lov, inden den blev vedtagen, det er mig, som enhver anden, ganske umuligt at kende alle de Paragraffer i de Love, vi vedtage hvert Aar, og denne Lov, ligesom Lønningslove overhovedet, har jeg ikke særlig beskæftiget mig med. Men hvis Spørgsmaalet om, hvorvidt Loven af 1870 kunde komme til Anvendelse her, overhovedet havde været fremmet til Forhandling, vilde jeg ganske bestemt have holdt paa, at den bør finde Anvendelse. Det kunde altsaa ikke godt falde mig ind at stille Forslag om det modsatte. Men dernæst skal jeg gøre den ærede Minister opmærksom paa, at hvis det virkelig forholder sig saaledes, at Finansministeren ikke havde glemte Loven af 1870, og vilde sikre sig, at den ikke kom til Anvendelse, saa skulde han have sagt det udtrykkelig i Loven selv. Man kan ikke slippe med at sætte nogle Ord ind i Motiverne, som ere ganske vage og ubestemte, og som i sig selv ikke sige andet end at give en Oversigt over det samlede Beløb, som vil komme til Udgift, for saa vidt alle Lønninger komme til fuld Udbetaling. Hvis Ministeren havde haft Loven af 1870 for Øje, vilde han ikke have overset den Bestemmelse i Lovens § 11, som siger: „Naar ny Lønningslove træde i Kraft, bortfalder, for saa vidt ikke andet enten i denne Lov eller i fornævnte Lov udtrykkelig er bestemt, ethvert Krav paa Lønning, der støttes paa de ældre for de paagældende Embeds- og Bestillingsmænds Vederlag af Statskassen givne Love og lignende Bestemmelser“. Det er altsaa i Loven af 1870 netop fremhævet, at selv en stiltiende Forudsætning om, at Bestemmelserne i en ny Lønnings-